

လှေသောစာပေ

အပင်းသစ်

ရေ
ငတ်
ပန်း
မိုး...

မိုး
မွှေး
လေ
ရော
သ
လား...

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ ဘာနဲ့ မှ မသက်ဆိုင်ဘူး။ ဘာကြောင့် ချစ်တယ်လို့ အကြောင်းပြချက်တစ်ခု ပေးနိုင်ပြီဆိုရင် အဲဒါ အချစ်စစ်ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မယ်။ အကြောင်းပြချက်မရှိ ချစ်ချင်လို့ ချစ်မိသွားတာကမှ အချစ်စစ်။

ခန့်ညား

ကိုကိုရယ် စံပယ် ကိုကိုကို ယုံပါတယ်။ စံပယ်ကို အခုလို လှတပတမှန်း မသိဘဲနဲ့ သွားခေါ်မလေး အဖြစ်ကတည်းက ကိုကိုချစ်ခဲ့တာပဲလေ။ ပြီးတော့ စံပယ်ဘဝမှန်ကို မသိဘဲနဲ့ ကိုကိုချစ်ခဲ့တာ။

သင်းစံပယ်လှိုင်

အခန်း(၁)

"စံပယ်"

"....."

"စံပယ်"

"ရှင်လာပါပြီ အန်တီ"

"လာပြီဆို မြန်မြန်လာ"

"ဟုတ်ကဲ့"

ခေါ်သံကြားလိုက်တာနှင့် စံပယ်ပျာပျာသလဲနှင့် ဆေးလက်စ ပန်းကန်တွေကို ချခဲ့ပြီး လက်မှ ရေတွေကို ထဘီနှင့် ပွတ်သုတ်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ အသံက လာပါပြီဆိုရင် လူပါရောက်မှ တဲ့ ။ ကိုယ့်နာမည်ကို ခေါ်ပြီးရင် စံပယ်ရင်ထိတ်နေရတာ ဝဋ်ဒုက္ခတစ်မျိုးပါပဲလေ။

ဘာလုပ်ပါ ဘာကိုင်ပါ ခိုင်းရုံသက်သက် ဆိုရင်တော့ ရင်တုန်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး။ စံပယ်က အရွယ်မရောက်ခင် ကတည်းက အိမ်မှုကိစ္စနိုင်နင်းခဲ့သူပါ။ နိုင်နင်းတယ်ဆိုတာလည်း နိုင်နင်းစရာ အကြောင်းရှိလို့ ပဲပေါ့။ စံပယ်ကြောက်တာက ဆူပူကြိမ်းမောင်းခံရမှာ ကိုပဲလေ။ အဆူခံကင်းတဲ့ နေ့ဆိုတာ မရှိသလောက်ရှားတော့ ကြာတော့ အရေထူနားရည်ပင်ဝနေခဲ့ပြီဆိုရင်လည်း မမှားခဲ့ပါဘူး။

စံပယ် ဒေါ်ဝင်းသဇင်ရှေ့သို့ရောက်တာနှင့် ခေါင်းလေးငုံ့ခါးလေးညွတ်ကာ ...

"စံပယ်ရောက်ပါပြီ အန်တီ၊ ဘာခိုင်းစရာရှိလို့ လဲ မသိဘူး။ စံပယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်"

ဒီလိုပြောရတာသည် စံပယ်ရောက်နေမှန်းမသိအောင် ဒေါ်ဝင်းသဇင်က ခုမှ ဝယ်လာပုံရသော ပစ္စည်းအချို့ကို လက်ဆွဲအိတ်ထဲကနေ ထုတ်ကြည့်ပြီး အာရုံက စံပယ်ဆီ မရောက်ဖြစ်နေလို့ ပါ။ စံပယ် မေးလိုက်တော့မှ ထိုင်နေရာကနေ မော့ကြည့်ကာ...

"ခိုင်းစရာရှိတာထက် ညည်းကိုမှာ စရာ ပြောစရာတွေရှိလို့ ထိုင်ဦး"

"ဟုတ်"

စံပယ် ဆိုဖာပေါ်တက်ပြီး မထိုင်ရဲပါဘူး။ ဒါကြောင့်
ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပဲ ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်ချ လိုက်လေသည်။

"စံပယ်"

"ရှင်"

"ရော့....ဒါတွေက နင့်အတွက် ဝယ်လာတာ"

"ရှင်"

ဒေါ်ဝင်းသဇင် လက်ဆွဲအိတ်ကို ကမ်းပေးတော့ စံပယ်ချက်ချင်း မ
ယူဖြစ်ပေ။ စံပယ် ချက်ချင်းမယူဖြစ်ပေ။ စံပယ်အတွက်ဆိုပြီး ဒီလိုသီး
သန့်ဝယ်လာတာမျိုးက ရှားသည် လေ။ အဝတ်အစားဆိုလည်း မမသဇင်
နဲ့ သခင်မဝတ်ချင်လို့ ပေးတာတွေပဲ ဝတ်နေရတာကိုး။ မမသဇင်က
တော့ ပိန်တော့ သူ့အဝတ်တွေ တော်ရုံနဲ့ စံပယ်နဲ့ မတော်လို့ မဝတ်ရပေ
မယ့် သခင်ကတော့ စံပယ်နဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ချင်းက ခပ်ဆင်ဆင်
ပါ။

စံပယ်က -

သခင့်ထက် လက်နှစ်လုံးလောက် အရပ်ကလေး ပိုမြင့်ကာ တစ်ခုပါ
ပဲ။ ငယ်ငယ်ကတော့ သူတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံးရဲ့ အကျတွေကို စံပယ်
ဝတ်ရပေမယ့် အရွယ်ရောက်လာကြတော့ သခင်စွန့်လိုက်တဲ့ အဝတ်
တွေကိုသာ စံပယ်ဝတ်ရသည် လေ။ အခု ကိုယ့်အတွက် ဝယ်လာတာဆို
တော့ -

ဘာတွေပါလိမ့်။

"ဟဲ့...ပေးနေတာယူလေ"

"ဘာတွေလဲဟင်"

"အမယ်လေး ...လျှာရှည်လိုက်တာ မိကျောင်းသမီးရယ်။ ယူစရာရှိတာယူ။ ပြီးရင် ပြောပြတာကိုနားထောင်"

"ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့"

စံပယ် လှမ်းယူပြီး အိတ်ကို အသာလေး ဟကြည့်မိသည့်တိုင် အထဲမှာ ပါတာ ဘာတွေမှန်းမသိပေ။ ဘာတွေလဲလို့ ထပ်လည်း မမေးရဲသလို အန်တီရှေ့မှာ သိသိသာသာလည်း ထုတ်မကြည့်ရဲပေ။

"စံပယ်"

"ရှင်"

"အဲဒါ အထဲမှာ နင့်အတွက် ငါဝယ်လာတာ ဆံပင်တုနဲ့ သွားတု။ လိုအပ်လို့ ဝယ်လာတာနော်။ ဆင်ခြေပေးဖို့ တော့ မကြိုးစားနဲ့ ။ ငါ့အကြောင်း နင်သိတယ် မဟုတ်လား"

အန်တီအကြောင်းကိုတော့ သိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဆံပင်အတုနဲ့ သွားတုကို ဝယ် လာပြီး စံပယ်ကို ဘာလို့ ပေးတယ်ဆိုတာကိုတော့ မသိပေ။

ဒါကြောင့်..

"ဒီဆံပင်အတုနဲ့ သွားအတုကို စံပယ်က ဘာလုပ်ရမှာ လဲ အန်တီ။ ဟို...ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ မသိလို့ မေးတာပါနော်"

"ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတော့ မနက်ဖြန်ကစပြီး နင်ဆံပင်အတု၊ သွားအတုတပ်ပြီး ရုပ်ဆိုးဆိုးနဲ့ ပုံစံနဲ့ နေရမယ်"

"ရှင်"

"စောဒကတက်တာ ငါမလိုချင်ဘူးနော်။ ခိုင်းရင် ခိုင်းတဲ့ အတိုင်းလုပ်။ ဒီအပတ်ထဲမှာ မန္တလေးက မင်းခန့်ညားဆိုတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက် အိမ်ကိုရောက်လာလိမ့်မယ်။ သူက သဇင်နဲ့ တို့ လူကြီးချင်း သဘောတူထားတဲ့ လူပဲ။ ကလေးချင်းရင်းနှီးမှုရှိပြီး နီးစပ်အောင် သူ့မိဘတွေက တို့ အိမ်မှာ နေဖို့ အလည်လွှတ်လိုက်မှာ ။ အဲဒါကြောင့် ညည်း ရုပ်ဆိုး နေမှ ဖြစ်မှာ "

ရှင်းပြလို့ သဘောပေါက်သွားတာနှင့် စံပယ် ခေါင်းလေးငုံ့သွားလေတော့သည် ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အလှဟာ ကိုယ့်ဘဝအတွက် ဆေးမဖြစ်ဘဲ ဘေးဖြစ်နေရောသလား။ စံပယ်က မမသဇင်နဲ့ သခင်ထက်လှနေတာသည် စံပယ်အတွက် ဒုက္ခဆင်းရဲတွင်းနက်နက် ထဲရောက်ဖို့ ကံကြမ္မာက ဖန်ဆင်းခဲ့လေရောသလား။ သဇင်နဲ့ သခင်မှာ လှချင်လွန်းလို့ အစစအရာရာ ပြုပြင်ခြယ်သနေတာတောင် ဘာမှ မပြုပြင်မခြယ်သတဲ့ စံပယ်အလှကို မမီပေ။

ဒါကြောင့်...

ယုန်ထောင်ကြောင်မိဖြစ်မှာ စိုးလို့ စံပယ်ကို ရုပ်ဆိုးဆိုးနဲ့ နေခိုင်းတာပေါ့။ တကယ်တော့ အပေါ်ယံအရေခြုံအလှထက် အတွင်းစိတ်လှဖို့ လိုတယ်ဆိုတာ သူတို့ မသိကြဘူးလား။

"နင် ဒီအိမ်မှာ ဆက်နေချင်သေးတယ်ဆိုရင် ငါခိုင်းတဲ့ အတိုင်းလုပ်ရမယ် စံပယ်။ မဟုတ်ရင်တော့ ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့ ။ ဒီတစ်ခါ ကောင်းစစ်ပိုင်တုန်းကလို ငါ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး"

"....."

"ငါပြောတာ ကြားလား"

"ဟုတ်...ကြားပါတယ်"

"ကြားရင်သွားတော့။ အခုကတည်းက အဲဒါတွေနဲ့ နေသားကျကျင့်ထား။ တစ်ခုခုလွဲချော်သွားလို့ ကတော့ နင်အသေပဲ"

ကိုယ့်မှာ အဆိုးအကောင်း အကျိုးအကြောင်းကို ပြန်ပြောခွင့် မရှိတော့ စံပယ် ထလာခဲ့တော့သည် ။ လူဖြစ်ပြီး လူဖြစ်ရကျိုးမနပ်တဲ့ စံပယ်ဘဝပါ။ တွေးမိလိုက်တိုင်း စိတ်နာရသူက ဖေဖေ။ ကိုယ့်မှာ အဖေတစ်ယောက်လုံးရှိနေပါလျက်နဲ့ ။

ဖေဖေမေတ္တာရိပ်ကို မခိုလှုံရ။ ကျွန်သာသာဘဝနဲ့ သူများ အိမ်မှာ နေရတာ။ ဒီတော့ အဖေဆိုတာ စံပယ်ဘဝမှာ အသက်ရှင်လျက်နဲ့ သေဆုံးနေသူတစ်ယောက်ပါ။

အဟွန်း...

ကောင်းစစ်ပိုင်တုန်းကလို အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးတဲ့ ။ ဒီနာမည်လေးကြားရတော့ မျက်ရည်က ဝေခနဲတက်လာသည် ။ သတိရလိုက်တာ ပိုင်ပိုင်ရယ်။ ငါ့ကို နင်အရမ်းချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်ဟာ။ နင်သေရတာ ငါ့ကြောင့်။ ငါလည်း ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်လို့ ပါ ဟာ။

ဒီတစ်သက်....

ငါဘယ်လိုမှ မေ့လို့ ရမှာ တဲ့ လဲ။

အခန်း(၂)

မှန်ရှေ့မှာ ကိုယ့်ပုံစံကိုကြည့်ပြီး စံပယ်စိတ်ပျက်မိပါ၏။ အသားလေးက ဝါညက်ညက်ဖြစ်နေတာကလွဲရင် ဆံပင်က ဖွာဖွာကောက်ကောက်၊ သွားက ခေါခေါကလေးတွေမြင်ရင် လန့်ပြီး ငိုလောက်မယ် ထင်ပါရဲ့ ။ တကယ့်ကို ရုပ်ဆိုးမတစ်ယောက်ဖြစ်သွားပြီလေ။

ဒါကြီးတွေနဲ့ ...

စိတ်ထဲမှာ အနေကျဉ်းကျပ်လိုက်တာ အသက်ရှူရတာတောင် မဝသလိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ...ကျင့်သားရအောင် အခုကတည်းက ဒီပုံစံနဲ့ ပဲ နေရတော့မှာ ပါ။

စိတ်ပျက်စွာနှင့် မှန်ရှေ့က ခွာပြီး ထွက်လာခဲ့တော့သည် ။

"စံပယ်..."

"ရှင် လာပါပြီ"

ခေါ်သံကြားတော့ ခြေလှမ်းက အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့် လာခဲ့စဉ် သူမကိုမြင်လိုက်တာနှင့်..

"အမေ့"

"အမယ်လေး"

"ဟဲ့"

စံပယ်ကိုလန့်ပြီး သဇင်နှင့်သခင် လန့်ဖျပ်အော်ကြကာ တစ်ယောက်
ကိုတစ်ယောက် ဖက်မိသည် အထိ ဖြစ်သွားကြလေသည်။ ။

"မမသခင်၊ သခင်...စံပယ်ပါ။ စံပယ်လေ"

"ဟင်"

"နင်တို့ ကလည်း ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ။ စံပယ်လေ
သေသေချာချာပြူးပြဲကြည့်ကြဦး"

"ဟင်"

"စံပယ်"

ဒီတော့မှ စံပယ်ကို ဒေါ်ဝင်းသဇင်ပြောတဲ့ အတိုင်း
ပြူးပြဲကြည့်ကြပြီး နှာခေါင်းရှုံ့ကြကာ...

"ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟယ်..၊ လန့်လိုက်တာ"

"ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာ လဲ၊ နင်တို့ မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲပေါ့။ သူ့ကို ဒီလိုရုပ်
ဆိုးပုံစံဖြစ်အောင် ငါ တမင်လုပ်ခိုင်းထားတာ။ နင်တို့ ကို ငါပြောထား
သားပဲ။ ဒီအပတ်ထဲမှာ မင်းခန့်ညား လာမယ်လို့ ။ နင် တို့ နှစ်ယောက်
ထဲက အဆင်ပြေရာလူနဲ့ ပေးစားမှာ ။ ကောင်းစစ်ပိုင်တုန်းကလို ငါအဖြေ
စံမခံနိုင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် သူ့ကို ငါရုပ်ဆိုးအောင် လုပ်ခိုင်းထားတာ"

"ဪ..."

"ပေါက်ပြီ...ပေါက်ပြီ မေမေ့ကို လေးစားသွားပြီ၊ ဟုတ်တာပေါ့။
ယောက်ျားတော်တော်များများက လှတာ ချောတာကို မက်မောကြတာ
ဆိုတော့ မေမေ့အကြံ ကောင်းပါတယ်။ သမီးတို့ တောင် ဒီလိုမစဉ်းစား
မိဘူး"

ပြောလိုက်သူက အငယ်မ မြတ်သခင်ပါ။

"ဒါနဲ့ မေမေ...မင်းခန့်ညားက ချောလားဟင်"

"သူ့မိဘတွေကတော့ ချောတယ်လို့ ပြောတာပဲ။ ငါလည်း မမြင်ဖူးဘူးလေ"

"ဟာ...မေမေကလည်း ဓာတ်ပုံလေးဘာလေး မပို့ခိုင်းဘူးလား"

"နေ့ပါ့မလားဟယ် သူ့အမေပြောတာတော့ သူ့သားက ဓာတ်ပုံရိုက်တာဝါသနာ မပါလို့ ရောက်လာမှ ပဲ ကြည့်ပေတော့တဲ့ "

"ကျွတ်...မမိုက်လိုက်တာ ၊ ဘယ်လိုလူတွေပါလိမ့်"

"သခင်ကလည်း ပိန်းပါ။ သူတို့ က တို့ ကို surprise လုပ်ချင်လို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့ဟဲ့"

"ဪ...ဟုတ်တာပေါ့"

သခင် ခေါင်းကိုမော့ပြီးမှ ပြန်ညိတ် လိုက်လေသည် ။ ဟုတ်တာပေါ့ ။ သူတို့ သားက ချောလို့ surprise လုပ်ချင်တာ ဖြစ်မှာ ပေါ့။ အင်း ချောတာက အရေးမကြီးဘူး ညီအစ်မနှစ်ယောက်ထဲက အဆင်ပြေတဲ့ သူနဲ့ လက်ဆက်ပေးမှာ တဲ့ ။ သူက ဘယ်သူ့ကို သဘောကျဦးမယ်ဆိုတာ မသိသေးဘူးလေ။

"ဟို စံပယ့်ကို ဘာခိုင်းစရာရှိလို့ ခေါ်တာလဲ မမသဇင်"

စံပယ်ပြောမှ ပဲ ခေါ်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းကို သတိရကာ -

"ငါ့ဖိနပ်တွေ တိုက်ပြီးပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့....တိုက်ပြီးပါပြီ မမ"

"အိုကေ သွားလို့ ရပြီ"

စံပယ်က ခိုင်းလို့ လုပ်ပြီးပြီဆိုရင် နောက်ထပ်ပြောစရာမလိုအောင် စေ့စပ်သေချာသူပါ။ ဒီလိုဖြစ်လာတာလည်း သူမတို့ နိုင်ထားလို့ လေ။

"ဟူး...မြန်မြန် သွားမှ ပဲ၊ မဟုတ်ရင် သူ့ကြည့်ပြီး လိပ်ပြာတောင် လွင့်ချင်တယ်"

"အဲဒါ ညည်းတို့ နဲ့ ပြိုင်ဘက်မဖြစ်အောင် လုပ်ခိုင်းရတာလေ။ မကြည့်ချင်လည်း ကြည့်နိုင်အောင် ကြိုးစား။ ယောက်ျားအများ စုက မျက်စိထဲ လှတာတွေရင် မြင်ရင်ကြိုက်ကြတာ။ ကောင်းစစ်ပိုင်တုန်းကလို ဖြစ်မှာ စိုးလို့ လို့ ငါပြောပြီးသားပဲဥစ္စာ"

"ဟုတ်ပါပြီ မေမေရယ်။ မေမေ့စေတနာကို နားလည်ပါတယ်။ စိတ်ချ ပိုင်ပိုင်တုန်းကလို မဖြစ်အောင် သမီးကြိုးစားပါ့မယ်"

"ဟင်"

သခင်က သဇင်ကို ခပ်တွေတွေစိုက်ကြည့်မိသည် မှာ သူ့ကြိုးစားမယ်ဆိုတော့ မင်းခန့်ညားက သူ့အတွက်လို့ သတ်မှတ်လိုက်တာလား။ အဲဒီလိုသတ်မှတ်တော့လည်း ကောင်းတာပေါ့။ ကိုယ့်အတွက်တာဝန်တစ်ရပ် ပေါ့သွားသည် လေ။ ဒါမှ ဒိုးချင်ရာဒိုး၊ ဂိုးချင်ရာဂိုးလို့ ရတာ ပေါ့။

မတော်တဆ...

ကိုယ့်ကိုမှ သဘောကျတယ် ဆိုရင်တော့ အခြေအနေကြည့်ပြီး လှုပ်ရှားရမှာ ပေါ့။ လက်မခံနိုင်လောက်တဲ့ အခြေအနေမျိုးဆိုလို့ ကတော့ လုံးဝနီးပါပဲ။ လူကြီးချင်း မျက်နှာပျက်စရာဖြစ်တာ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ဘဲ လေ။

သွားလို့ ရပြီဆိုတာနှင့်...

စံပယ်လှမ်းခဲ့တဲ့ ခြေလှမ်းတွေက မီးဖိုချောင်ဘက်ကို။ ခြေသံကြား
လို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့ ဒေါ်မွေး။ ဆံပင်ကောက်ကောက်ဖွာဖွာ၊
သွားခေါခေါနှင့် စံပယ်ကိုမြင်လိုက်တော့ သက်ပြင်းချလိုက်ကာ -

"ကြိုသိထားလို့ သာ မလန့်တာ၊ တကယ့်ကို ဘီလူးခေါင်းစွပ် ပေးလို
က်တာပါပဲဟယ်၊ ဪ...ဝဋ်ကြွေး...ဝဋ်ကြွေး...နှင့်မှာ လည်း ဝဋ်ကြွေး
ကြီးလိုက်ပါဘိ စံပယ်ရယ်"

"ဘယ်တတ်နိုင်မှာ လဲ ဒေါ်မွေးရယ်။ စံပယ်မှာ သူတို့ ကို လွန်ဆန်နိုင်
င်တဲ့ အင်အားမှ မရှိတာ။ ကိုယ့်ဘဝအကြောင်း တွေးမိလိုက်ရင် ဖေဖေ
ကိုပဲ စံပယ်စိတ်နာတယ်"

"အို...မိဘကိုတော့ စိတ်မငြိငြင်လိုက်ပါနဲ့ ကလေးရယ်။ အခု ကိုယ့်
အပေါ် သူကောင်းတာ မကောင်းတာထား။ အရင်ကတော့ ကောင်းခဲ့
တာပဲ မဟုတ်လားကွယ်"

စံပယ်ရင်ထဲမှာ အောင့်သက်သက်နှင့်ပါ။ ဖေဖေအရမ်း ရက်စက်
တာပဲ။ ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုတာကို စံပယ် ကန့်ကွက်ခဲ့လို့ အခု
လို ရက်စက်တာလား။ နောက်အိမ်ထောင်ပြုပြီးကတည်းက ဂျပန်ကိုထွ
က်သွားလိုက်တာ အခုထိ ပြန်မလာပေ။ အခုဆိုရင် ဖေဖေထွက်သွား
တာ ခြောက်နှစ်တောင် ကြာခဲ့ပါပြီ။

ဖေဖေညီမအရင်းလက်ထဲကို အပ်ခဲ့လို့ ။

သမီးဘဝ အေးချမ်းသာယာနေမယ်လို့ ဖေဖေ ထင်ခဲ့တာလား ဖေဖေ
ရယ်။

အခန်း(၃)

မင်းခန့်ညား ဒီနေ့ ဦးပိန်တံတားကို သူငယ်ချင်းတွေနှင့် သွားရင်း ရိုက်လာတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကို တစ်ပုံပြီးတစ်ပုံ ကြည့်နေမိသည်။ ။ ပြီးရင် အကြိုက်ဆုံးပုံတွေရွေးပြီး facebook တင်မည်လေ။ ဒါကြောင့် ပုံတွေကို တစ်ပုံပြီးတစ်ပုံ ရွှေ့ကြည့်နေစဉ်...

"မပြောဘူးလို့ နေတာ။ အခုမြင်တော့ ပြောရဦးမယ်။ ရန်ကုန်က သင်္ဃေက ဝေ့သားဓာတ်ပုံလေး မြင်ဖူးချင်လို့ ပို့ပေးပါဆိုတော့ ဓာတ်ပုံရိုက်တာ ဝါသနာမပါလို့ မရှိဘူးလို့ ပြောပေးပါတဲ့ ။ ငါ့မှာ တော့ ပြောတဲ့ အတိုင်း ညာပေးလိုက်ရတာ။ တကယ်ကမ်းမှာ တော့ မင်းလောက် ဓာတ်ပုံရိုက်တာ မင်းပဲရှိတယ်။ မင်းဓာတ်ပုံမရိုက်တဲ့ နေရာ ဆိုလို့ ရေအိမ်ဝင်တာပဲရှိတယ်"

ခန့်ညား အင်တာနက်ကိုပိတ်ပြီး ဖုန်းကိုချထားလိုက်တော့သည်။ ။ မေမေရောက် လာပြီဆိုတော့ မြင်နေရင် ပွစိပွစိပြောနေဦးမှာ လေ။

"မေမေကလည်း မကြာခင် သူတို့ သားကိုလူကိုယ်တိုင် တွေ့ရတော့မှာပဲ ဥစ္စာ။ အပိုတွေ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ "

"ဘာ"

"အဟဲ ...သားလည်း သူ့သမီးတွေ ဓာတ်ပုံကို မြင်ဖူးချင်တယ်လို့ မတောင်းဆိုဘူးလေ။ မကြာခင် လူချင်းတွေ့ကြတော့မှာပဲ ဥစ္စာ၊ မဟုတ်

ဘူး လား။ Surprise လေ မေမေရဲ့ surprise "

ခန့်ညား စပ်ဖြဖြပုံစံနှင့် ပြောလိုက်တော့ မိခင်က မျက်စောင်းထိုး
လေသည်။ လူကြီးချင်း ခင်ခင်မင်မင် ရှိကြတာတော့ သုံးနှစ်လောက်ပဲ
ရှိပါသေးတယ်လေ။ ခန့်ညားအဖေ ကိုဆန်းမင်းနဲ့ ကိုမင်းကိုထက်က စီး
ပွားရေး လုပ်ငန်းလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေပါ။ ရင်းနှီးလာတာနှင့်အမျှ သား
ရေးသမီးရေး ဆွေးနွေးဖြစ်ကြရင်....

ကိုယ်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားလေးကို သင့်သမီးနှစ်ယောက်တ
ည်းက သားသဘောကျမယ့် တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ ဖြစ်လာခဲ့
တာပါ။

"Surprise ဆိုပြီး ဟိုရောက်မှ တောင်တောင်အီအီတွေ ပြောမှ မေမေ
မကြားချင်ဘူးနော် သား"

"စိတ်ချပါ မေမေရဲ့ ။ မေမေ့သားက မေမေတို့ စိတ်ဆင်းရဲအောင် ဘ
ယ်တုန်းက လုပ်ဖူးလို့ လဲ"

"မလုပ်လို့ ပေပဲ၊ စိတ်ဆင်းရဲအောင်သာလုပ်ရင် ငါ့အရိုးဆွေးနေ
လောက်ပြီ"

"မေမေကလည်း "

"မေမေကလည်း လုပ်မနေနဲ့ ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့
အပြင်ထွက်လိုက်၊ ဖုန်းပွတ်လိုက် လုပ်နေတာ မေမေမကြိုက်ဘူးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့...နောက်ကို သားဆင်ခြင်ပါ့မယ်"

မျက်စောင်းက ဝေခနဲ ရောက်လာပြန်ပြီး..

"သန့်ရှင်းနဲ့ ဇေလတ်ရောက်နေတယ် ထွက်တွေ့လိုက်ဦး"

"ဟင်....ဟုတ်လား"

မကျေနပ်သံ မာဆတ်ဆတ်နဲ့ ပြောပေမယ့် သူငယ်ချင်းတွေ လာတယ်ဆိုတာနှင့်ပဲ ခန့်ညားဖုန်းကိုချက်ချင်းကောက်ကိုင်ပြီး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ။ သူဒီလိုပဲ လွတ်လပ်သည့် ဘဝနှင့် နေချင်ပါသေးသည်လေ။ အိမ်ထောင်မပြုချင်ပေးပါဘူး။ ပြီးတော့ ခန့်ညားက ကိုယ်တကယ်ရင်ခုန်ပြီး အရမ်းချစ်တဲ့ မိန်းကလေးကိုပဲ လက်ထပ်ချင်တာ။

မိဘပေးစားတာယူရအောင်...

ကိုယ်က အစွမ်းအစ မရှိတဲ့ ကောင်မှ မဟုတ်တာ။ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ ကြားက ကိုယ့်နှလုံးသားက လက်မခံနိုင်သေးတာလေ။ အခုတော့ အရိုးများ တယ် ချေးခါးတယ်ဆိုနေတုန်းပါပဲ။ အင်း ဖူးစာဆုံရင်တော့ ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးနဲ့ ဆုံမယ်တော့ မသိပါဘူး။

"လာပြီ"

တစ်ယောက်က လာပြီဆိုတာနှင့် တစ်ယောက်က လှည့်ကြည့်ကာ..

"ဘယ်လိုလဲ မောင်မင်းကြီးသား...အခန်းအောင်းပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ဂျိုးရှာနေတာလား။ ပုရွက်ဆိတ် သတ်နေတာလား"

"ဖုန်းပဲ ပွတ်နေတာဟေ့။ ဒီမှာ ဖြင့် မဲဇာအပို့ခံရတော့မှာ မို့လို့ ညစ်နေတာကို...မင်းတို့ ပဲ မေးရက်တယ်"

"ဘာလဲ မိန်းမယူရမယ့်အရေး တွေးပြီး မင်းက မပျော်ဘူးပေါ့ဟုတ်လား"

"ပျော်စရာလားကွ။ ဟိုက ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးတွေမှန်း မသိသေးဘဲနဲ့ ။ ရင်ကိုမခုန်တာ။ တွေးမိလေ အသည်းနာလေပဲ။ ဟူး...မိဘပေးစားတာ ခေါင်းညိတ်ယူရမယ့် ငါ့ဘဝက သနားဖို့ ကောင်းလိုက်တာ

"

ခန့်ညားကို ကြည့်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေက ရယ်ကြလေသည်။ ။ ဇေလ
တိက..

"ဪ...မင်းကလည်း မင်းမိဘတွေက သဘောကျလို့ ပေးစားချင်
နေမှ တော့ တော်ရုံတန်ရုံ မိန်းကလေးမျိုး ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားကွ"

"ဒါနဲ့ ...မင်းဓာတ်ပုံလေး ဘာလေး မမြင်ဖူးဘူးလား"

"စိတ်မဝင်စားလို့ တစ်ခါမှ ကို တောင်းမကြည့်တာ"

"သေရောပဲ"

"ညှိပါ"

ပြောချင်တာပြောကြတော့ ခန့်ညားကတော့ အဲဒီအရေးကို တွေးပြီး
စိတ်ပျက်နေတာလေ။

"ငါ အဖော်လိုက်ခဲ့ရမလား ခန့်ညား"

"ဟင်"

သန့်ရှင်းက အဖော်လိုက်ခဲ့ရမလားဆိုတော့ ခန့်ညားတွေ
ခနဲဖြစ်သွားပြီးကာ..

"ဖြစ်ပါ့မလားကွ"

"ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာ လဲ။ ဖြစ်အောင်လုပ်ရင် ဖြစ်တာပဲလေကွာ"

"ငါပြောတာက မင်းအိမ်က ထည့်ပါ့မလားလို့ "

အဲဒီစကားကြောင့် သန့်ရှင်းရင်ထဲမှာ စူးခနဲနာကျင်သွားရလေသည်
။ မဲ့ပြီးတစ်ချက် ပြီးလိုက်ပြီး -

"ငါ့အဖေက မယကပါကွ။ သူ့မိန်းမက ပွစိပွစိ လုပ်ရင် ငါ့ကိုပဲ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး ဆူတော့တာပဲ။ သူ့မိန်းမက မိထွေးတို့ ထုံးစံအတိုင်းပဲ။ ငါ အိမ်မှာ မရှိလေ ကြိုက်လေ။ ငါက သူ့အတွက် ခလုတ်ကန်သင်းဖြစ်နေတာကွ။ ငါ့အတွက် ငါ့အဘိုးအဘွားတွေ ပေးခဲ့တဲ့ အမွေတွေကလည်း ငါ အိမ်ထောင်ကျမှ ရမှာ ။ အဲဒါကြောင့်ပေါ့။ အခုသာ ရလို့ ကတော့ ငါဆိုတဲ့ ကောင် ဟေးလားဝါးလားနဲ့ လမ်းသလားနေစရာ အကြောင်းကို မရှိဘူး။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုခု ဇောက်ချလုပ်နေမှာ "

"အဲဒါဆို မင်း မိန်းမယူလိုက်ပါလားကွ"

ဇေလတ်က ကောက်ကာငင်ကာ ထပြောတော့ သန့်ရှင်းက ပေစောင်းစောင်းနှင့် ကြည့်လေသည် ။

"ပြောတော့ သာလွယ်တာကွ။ အိမ်ထောင်ပြုတာ ခွေးမခွေးမ အမဲရပြီးရောဆိုပြီး တွေ့ရာကြုံရာ မိန်းကလေးကောက်ယူလို့ ဖြစ်မလား"

"အေး...ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ။ ဒါဆို မင်းအိမ်မှာ နေရတာ အဆင်မပြေဘူးပေါ့"

"အေးလေ"

ဇေလတ်ချက်ချင်းပဲ ခန့်ညားဘက်သို့လှည့်လိုက်ကာ...

"ခန့်ညား"

"ဟင်"

"မင်း ဒီကောင်ကြီးကို ခေါ်သွားကွာ၊ သူပါတော့ မင်း တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက် ရတာပေါ့ကွ"

ခန့်ညား မေးစေ့ကိုပွတ်ခြင်းအလုပ်ကိုရပ်ပြီး ...

"လိုက်ချင်လည်း လိုက်ခဲ့လေ။ ဒါပေမဲ့ အလကားတော့ လိုက်လို့ မရဘူး"

"ဟာ...မင်းကလည်း သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း မြင်စရာမရှိမြင်နေပြန်ပြီ။ ကိုယ့်စရိတ်နဲ့ ကိုယ် လိုက်မယ်ကွာ"

"ငါက အဲဒါကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး လဒရဲ့ ။ ငွေရေးကြေးရေးအတွက်က အေးဆေးပဲ"

"ဒါဆို ဘာလဲ"

ခန့်ညား သန့်ရှင်းမျက်နှာကို ခပ်စူးစူးကြည့်လိုက်ကာ..

"မင်း ငါ့ကို ကူညီရမယ်"

"ဟမ်....ဘာကူညီရမှာ လဲ"

"မင်း ကူညီမှာ လား"

"ဘုမသိ ဘမသိနဲ့ ငါက ဘာကူညီရမှာ လဲကွ၊ အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြမှ ပေါ့"

"ပြောပြမယ် နားထောင်"

နားထောင်ဆိုပြီး ခန့်ညားကိုယ်က သန့်ရှင်းဘက်သို့ ကိုင်း လာလေသည် ။ ပြီးမှ သူတို့ က လွဲပြီး အခြားသူကြားမှာ စိုးသည့်ပုံစံနှင့် အသံကို နှိမ့်ကာ..

"မင်းက ခန့်ညားလုပ်၊ ငါက သန့်ရှင်းလုပ်မယ်။ မင်းနဲ့ ငါ နေရာချင်း ချိန်းလိုက်ကြရင် မကောင်းဘူးလား"

"ဟင်"

သန့်ရှင်းနဲ့ ဇေလတ် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်
ကြည့်မိသွားကြလေသည်။ ခန့်ညားစကားကို ရုတ်တရက် ချက်ချင်းသ
ဘောမပေါက်ပေမယ့် နောက်တော့ သဘောပေါက်သွားသည် လေ။

"မင်း စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ နော် သန့်ရှင်း။ ဟိုရောက်ရင် မင်းကို ခန့်ညား
ဆိုတာနဲ့ ဦးစားပေး ဂရုစိုက်လည်း ခံရမယ်။ အဆင်သင့်လို့ မင်းကြိုက်ရ
င် ဟိုညီအစ်မနှစ်ယောက်ထဲက မင်းကြိုက်တဲ့ တစ်ယောက် ရွေးလိုက်၊
အိမ်ထောင်ပါ ကျသွားဦးမယ်။ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ပဲ ဟီး ဟီး"

"ဘာ...ဟီး ဟီးလဲ"

သန့်ရှင်းအော်လိုက်တော့ ခန့်ညားဇက်ပုသွားပြီး တိုးတိုးဟု "ရှုး"ခ
နဲ လုပ်ကာ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့်ပါ။ ဒီတော့မှ သန့်ရှင်းအသံကို နှိပ်ပြီး...

"တော်တော် အကြံကောင်းတွေ ထွက်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။
မင်းပြောသလိုလုပ်လို့ အချိန်တန်ရင် ဘာပြဿနာတွေဖြစ်လာနိုင်လဲ မ
င်းသိလား။ လိမ်လည်မှုနဲ့ ထောင်ထဲတောင် ရောက်သွားနိုင်တယ် လဒ
ရဲ့ "

ပြောပြီး သန့်ရှင်းက ခန့်ညားနားထင်ကို လက်သီးနှင့်
မနာအောင်ထိုးလိုက်စဉ်...

ဇေလတ်က...

"ဟေ့ကောင် သန့်ရှင်း"

"ဘာလဲကွ"

"ခန့်ညားပြောတဲ့ အကြံ မဆိုးဘူးကွ။ ခန့်ညားမိဘတွေ သဘောကျ
တဲ့ မိန်းကလေးဆိုတော့ တော်ရုံတန်ရုံတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ။ အိပ်မက်

တွေ အကောင်အထည်ဖော်လို့ ရအောင်လုပ်လိုက်ဟေ့ကောင် လုပ်လိုက်"

"လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်။ ဟိုရောက်မှ ခန့်ညားက အဲဒီ ကောင်မလေးကို ကြိုက်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"အဲဒါဆို ဟိုရောက်မှ ကြည့်ပြီး လှုပ်ရှားမယ်လေ။ မကောင်းဘူးလား။ နှစ်ယောက်စလုံးက အတူတူကြိုက်မိတာဆိုရင် ငါနောက်ဆုတ်ပေးမယ်ကွာ"

သန့်ရှင်း မျက်လုံးထောင့်ကပ်ပြီး ခပ်တွေတွေ စဉ်းစားနေမိသည် ။ ဒီကိစ္စ လွယ်တော့ သိပ်မလွယ်ပေ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က အိမ်မှာ မနေချင်တဲ့ ကောင်ဆိုတော့ သူပြောသလိုပဲ ကြည့်ပြီးလှုပ်ရှားရမှာ ပေါ့။

"တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ကွ"

"ဘာလဲ"

"ဟိုကတစ်ယောက်နဲ့ ငါက တကယ်ချစ်သူဖြစ်ပါပြီတဲ့ ။ လူကြီးတွေ သဘောတူတာက မင်းနဲ့ နော် ဟေ့ကောင်"

"အဲဒါများ ဘာခက်လို့ လဲ သန့်ရှင်းရာ။ ကောင်မလေးကို ဖွင့်ပြောပြီး ခိုးပြေးပေါ့ကွ"

အကြံပေးသူက ဇေလတိပါ။ မုန့်ဆီကြော် ဘယ်နေမှန်းမသိ နှုတ်ခမ်းနာနှင့် တည့်ပါ့မလားဆိုတာမျိုး ကြိုတင်ကြံစည်မှုတွေကတော့ ဟုတ်နေတာပါပဲ။

"မိန်းကလေးတွေက သူတို့ တကယ်ချစ် လာပြီဆိုရင် နှာခေါင်းမပါလို့ ကတော့ မစင်တောင် စားမယ်ဆိုလား ဘာဆိုလားပဲကွ။ မီးစင်ကြည့်ကကြပေါ့ကွာ။ မင်းကလည်း "

"ဟုတ်သားပဲ"

"အဲ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်"

"ဘာလဲ"

သူပဲ အဆင်ပြေသလို ပြော သူပဲ တစ်ခုရှိတယ်ဆိုတော့ သန့်ရှင်းနဲ့ ခန့်ညားအကြည့်က သူ့မျက်နှာဆီမှာ ။ သူ့ဆက်ပြောမယ့် စကားကို စိတ်ဝင်စားနေကြတယ်ပေါ့လေ။

"သန့်ရှင်းနဲ့ တစ်ယောက် အဆင်ပြေသည် ထားဦး၊ ဟိုမှာ က ညီအစ်မနှစ်ယောက်ဆိုတော့ တစ်ယောက်ကျန် သေးတယ်နော် ဟေ့ကောင်"

"အေး....အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်ကွ"

သုံးယောက်သား အတွေးကိုယ်စီနှင့် အသံတွေတိတ်သွားကြလေသည် ။ အတန်ကြာမှ ...

"ဟုတ်ပြီ"

အရင်ဦးဆုံးအကြံရပြီး လက်ဖျစ်တီးလိုက်သူက ခန့်ညားပါ။ မျက်နှာကလည်း ပြုံးစိစိနှင့်။

"ငါ့ကို တစ်ခါမြင်တာနှင့် နောက်ထပ် မတွေ့ချင်လောက်အောင် ရုပ်ဖျက်သွားမယ်ကွာ"
